

[Bertel Dahlggaard.]

denne rigsdagssamlings begyndelse, at det i pressen er blevet sagt, at det ville blive vanskeligt at få gennemført noget i denne rigsdagssamling, fordi man ser hen til et valg til foråret, og derfor vil man fra de forskellige partiers side tage ganske særlige taktiske og agitatoriske hensyn for at blive stillet så gunstigt som muligt overfor dette eventuelle valg. Jeg synes, det ville være skammeligt, om den tankegang virkelig skulle vinde indpas i denne sal, og jeg vil sige, at det radikale venstre vil ikke bøje sig for en sådan tankegang; vi vil også i denne samling støtte, hvad vi finder rigtigt, og gå imod, hvad vi finder urigtigt.

Viggo Starecke: Jeg vil gerne anbefale at stemme imod den af det ærede medlem hr. Aksel Larsen foreslåede dagsorden. Vi er fra vor side i mange år gået imod tilskuddene og rabatorningerne, fordi de virker som en øjenforblændelse, fordi de giver en enorm administration, fordi det eneste sunde er, at man lader folk mærke priserne, fordi det er ad den vej, produktionen og omsætningen bedst ledes ind i produktiv retning, og her, hvor det, som det er understreget, drejer sig om et tilskud på 90 øre kvartalet, synes jeg, man må understrege en ting, som de øvrige ærede ordførere ikke har understreget, nemlig, at disse 90 øre, som folk eventuelt får, skal de selv betale, oven i købet med løgn, omkostninger og administration.

Aksel Larsen: Jeg havde tænkt mig, at det ville have været en fordel at få afgørelsen truffet, ikke, som den reelt — ja, muligvis også formelt — blev truffet i går, i rigsdagens sukkerudvalg, men at få den truffet efter en offentlig debat her i tinget, fordi det nu engang er sådan, at når man skal foretage drøftelserne, medens offentlighedens øjne hviler på en, tvinges man mange gange til at tage mere hensyn til denne offentlighed; i hvert fald kunne det tænkes, at der var nogle, der ville føle sig mere tvunget til det.

Jeg vil iøvrigt sige — jeg har sagt det før, men det trænger til at gentages —, at jeg finder, det er en uting, at vi har en sådan ordning for det parlamentariske liv her i landet, at en række meget lidet betydende sager optager rigsdagens tid, medens meget

vigtige spørgsmål ordnes administrativt af regeringen eller ved forhandlinger i visse udvalg eller nævn og kun kan komme frem til diskussion her i folketinget, hvis de bliver draget frem ved et initiativ fra et partis eller et medlems side og regeringen er villig til at gå ind i en debat derom. Det er faktisk urimeligt, at sådan noget som spørgsmålet om sukkerrationeringens ophævelse eller ikke-ophævelse og om sukkerprisens højde skal kunne afgøres af handelsministeren, efter at han har rådført sig med et udvalg i et lukket udvalgsmøde, i stedet for at man burde have haft det til debat og afgørelse i rigsdagens to ting. Jeg erkender, at praksis sikkert er og har været sådan, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen siger. Jeg ved blot, at havde jeg siddet i sukkerudvalget, havde jeg forlangt, at sagen ikke blev afgjort der, men at den blev afgjort i folketinget; om så mit krav herom var blevet opfyldt, ved jeg naturligvis ikke, det afhænger vel altid af den indflydelse, man har, og den måles jo som oftest ved, hvor mange mandater man råder over i tinget.

Man kommer her og siger, at det drejer sig kun om 90 øre pro persona pr. kvartal. Ja, det gør det i dette tilfælde; men det drejer sig om noget mere, det drejer sig om levnedsmiddelpriser i det hele taget. Næste gang man skal diskutere levnedsmiddelpriser, det være sig rugbrød eller noget andet, kan man også komme og sige, at det drejer sig faktisk kun om så og så lidt, og hvorfor skal man så fortsætte med at lade det offentlige yde tilskud? I parentes bemærket behøvede staten ikke engang at yde tilskud, i hvert fald ikke i en overskuelig fremtid, for der er ikke så ganske små penge i sukkerpuljen, og jeg kan aldeles ikke godkende den betragtning, at sukkerpuljen tilhører sukkerfabrikkerne eller roedyrkerne; jeg er af den opfattelse, at den faktisk må tilhøre forbrugerne. Men man kan altså i hvert enkelt tilfælde sige: det drejer sig kun om så og så lidt. Det er igen den gamle historie om manden, der skulle køre tørv hjem og mente, at kunne hesten trække så mange tørv på vognen, kunne man også lægge een til, og som blev ved at ræsonnere, at han stadig kunne lægge een tørv til, og så endte det tilsidst med at gå galt. Her er vi i det tilfælde, at man kommer og siger: herregud, det er kun 90 øre, det kan forbrugerne sagtens tåle,